

DIUMENGE 22 DURANT L'ANY C

1. En companyia de Lluc, el pagà convertit, seguint Jesús pel camí

Durant tres diumenges – 21-22- i 23. es va recorrent una nova seqüència de l'Evangelí segons sant Lluc. Una seqüència sota el signe del CAPGIRAMENT evangèlic.

Diumenge passat, responent a la pregunta d'algú sobre el nombre dels qui es salven, Jesús, en el seu camí vers Jerusalem, la ciutat on es posarà al darrer lloc, proposà als seus oients la paràbola de la porta estreta, pas obligat per poder tenir part en el festí del Regne. I a darrers que seran primers, i primers darrers.

Avui, és veient com alguns escollien els primers llocs, en un sopar en casa d'un dels caps dels fariseus, Jesús exhorta els convidats a posar-se en els darrers lloc.

2... BONA NOVA PER AVUI:

Unes lectures que ens revelen quin capgirament provoca la irrupció del Regne:

+ Uns 180 anys abans de Crist, Ben Sirac, anunciant ja el Magnificat, ensenyant als joves de Jerusalem que ***l'ideal del savi*** és tenir una orella que escolta amb humilitat, perquè els humils donen glòria a Déu; en ells s'hi revela el seu gran poder. (Primera lectura).

+ Jesús camina vers la Ciutat on es posarà al darrer lloc, donant glòria al seu Pare per la seva atenció privilegiada als humils i als petits.

És a seguint-lo en aquest mateix camí que exhorta els convidats del cap dels fariseus on ha entrat a sopar: *Quan et convidin, posa't al darrer lloc... quan facis una festa, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs.*

+ és en la humilitat dels signes – i no per mitjà de manifestacions extraordinàries com al Sinaí – que ens dóna, per Jesús el nostre “mediador”, combregar en la festa d'aquells que, per haver seguit els seus passos, ens precedeix ne prop de Déu, en la Jerusalem celeste (segona lectura).

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA

PROFUNDIR AQUEST TEXT

Aquesta primera lectura és presa d'una obra escrita uns 180 anys abans de Crist on un savi ha recollit el fruit de la seva meditació sobre la història del seu poble i de la seva pròpia experiència humana.

En termes molt concrets, condemna la pretensió orgullosa.

- La humilitat i la modèstia formen part de l'ideal del savi: són una imitació de Déu que es fa proper als més humils.
- L'orgull és follia, perquè impedeix escoltar Déu i els altres, i per tant, convertir-se.
-

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR s'esforçarà en proposar aquestes màximes a la meditació de l'assemblea de forma calmada, sense precipitació, frase rere frase.

Sabrà posar de relleu especialment:

L'INTRODUCCIÓ, que resumeix tota la resta:
*Fill meu, sigues modest en tot el que fas...
Com més gran ets més humil has de ser...*

La CONCLUSIÓ, d'una gran profunditat:

El cor dels assenyats comprèn els proverbis dels assenyats, l'orella atenta s'alegra de sentir parlar amb seny.

EL SALM 67

El salm 67 celebra el Déu que, al llarg de la història, ha fet esclatar la seva glòria revelant-se com l'amic dels humils, Pare dels orfes, el defensor de les viudes. El qui dona casa a qui no en té i allibera els captius. Fent-nos nostre aquest salm avui, proclamam que la gran victòria d'aquest Déu, és la Creu de Jesús.

SEGONA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Acabam avui, inaugurada el diumenge 19, la nostra lectura continuada de la carta als Hebreus. Dirigida a uns cristians descoratjats, el predicador-ja que es tracta més d'una homilia que no d'una carta- ha remarcat amb força la superioritat de la Nova Aliança sobre l'Antiga.

Als fenòmens grandiosos i esfereïdors que havien acompanyat el do de la Llei al Sinaí, ell proposa la simplicitat de la litúrgia cristiana on, en Jesús,

el mediador d'una aliança nova, nosaltres podem viure en la familiaritat de Déu i la comunió de tots els sants.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector vetllarà a posar de relleu:

L'ADREÇA: *Germans...*

Les DUES PARTS d'aquest text, celebrant a la seva manera la superioritat de l'Aliança Nova sobre l'Antiga:

+ la primera, de manera negativa:

*vosaltres no us heu acostat en aquella muntanya palpable del Sinaí,
que era tota ella foc ardent,
foscor, negra nuvolada i tempesta,
ni heu escoltat el toc de corn i la veu que pronunciava aquelles paraules.
Els mateixos que sentiren la veu suplicaren que no continués parlant-los.*

+ la segona en forma positiva, ritmada per una espècie de refrany:

- *Vosaltres us heu acostat a la muntanya de Sió,
a la ciutat de Déu viu, la Jerusalem celestial, a miríades d'àngels, a l'aplec
festiu dels primers inscrits com a ciutadans del cel.;*
- *us heu acostat a Déu, jutge de tots, als esperits dels justos que ja
han arribat a terme,*
- *a Jesús, el mitjancer de la nova aliança.*

COMENTARI A L'EVANGELI

Un dissabte, unes observacions de taula...

Jesús camina vers Jerusalem, la ciutat que *mata els profetes* acaba de declarar (13, 34), la Ciutat on prendrà el darrer lloc... entre dos malfactors, a la creu.

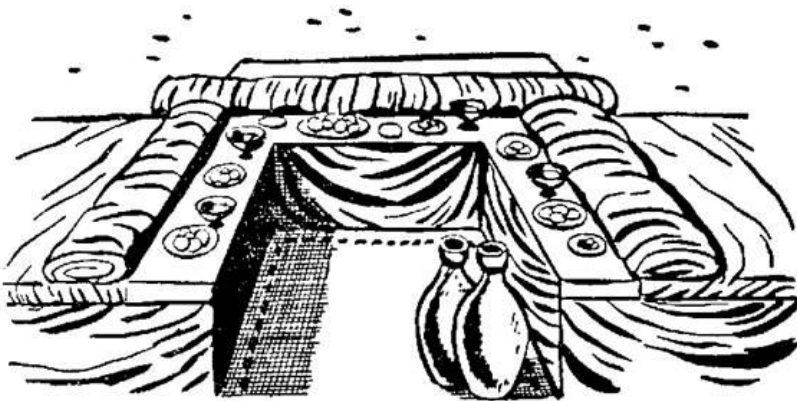
Un dissabte, és convidat a casa d'un dels principals fariseus.. *Sens dubte per un d'aquests sopars de confraternitat on es feien discussions religioses. La invitació que li és feta no és sens dubte gens innocent ja que nota que l'observaven (v. 1).*

El desenvolupament d'aquests tipus de menjars tenien les seves regles. Començava en una estança d'espera del menjador. Com "aperitiu", l'hoste podia servir als seus convidats un got de vi i alguns aperitius.

És probablement en aquest moment que Jesús s'ha trobat al davant d'un home malalt d'hidropesia que no ha deixat de curar – encara que fos un dissabte-, deixant els mestres de la Llei i els fariseus incapaços de trobar una resposta (14, 16).

+ que canvien les regles de prioritat...

Quan tots els convidats havien arribat, es passava al menjador on, pels menjar amb convidats o en dies de festa, es menjava, segons els costums dels grecs i dels romans, ajaguts sobre uns divans guarnits amb coixins i

Triclinio romano arreglado para banquete.

disposats en espiga en els tres costats d'una taula baixa.

És en aquest moment en el que Jesús s'ha estranyat i sorprès per la frissera en agafar els primers llocs . *Aquests primers llocs*, explica A. Stöger, *són els més propers al senyor de la casa. Els coixins són*

agrupats en tres. El lloc d'honor era al cap o al mig del coixí central. Al temps de Jesús, el rang a taula era determinat per la reputació dels convidats, i aquesta depenia de la funció i de la fortuna. (Assemblées du Seigneur n. 53, p. 81).

+ Jesús pronuncia llavors una primera sentència:

Quan algú et convida a un dinar de casament, no et posis al primer lloc: si hi hagués un altre convidat més honorable que tu, vindria el qui us ha convidat a tots dos i et diria: "Cedeix-li el lloc", i tu hauries d'ocupar el lloc darrer; tu, al contrari, quan et convidin, posa't al darrer lloc, i quan entrarà el qui t'ha convidat et dirà: "Amic puja més amunt". Llavors seràs honorat davant dels qui són a taula.

No ens enganyem! Jesús no dispensa per res aquí una lliçó d'habilitat social per procurar-se els primers llocs per camins desviats. Per llevar tota ambigüitat, si n'hi havia necessitat, Lluç precisa que Jesús s'expressa en "paràbola": una manera de parlar eficaç sense ser feridora o ofensiva per algú. I és d'un menjar de nocces del que parla: un gran tema de la tradició bíblica, evocant les nocces de Déu amb la humanitat. Sostenint-se en una citació del llibre dels Proverbis Prov. 25, 6 *No et busquis honors davant el rei ni et posis en el lloc dels importants*, revela quin capgirament provoca en els comportaments humans la irrupció del

Regne, a les antípodes de les preocupacions jeràrquiques del món jueu *al contrari, quan et convidin posa't al darrer lloc...*

Tot al llarg de la història del seu poble, és efectivament als petits i als humils que Déu ha concedit les seves

preferències. *El que està abaix serà elevat, proclamava ja Ezequiel, el que és elevat serà abaixat. I Jesús declara: qui s'exalça serà abaixat, qui s'abaixa serà exalçat.* Per a ell mateix, quan vingué, no hi hagué lloc, a Betlem. I al vespre de la cena, els seus apòstols discutien per saber quin d'ells seria el més gran i mels declara:

Però vosaltres no heu d'actuar pas així: el més important entre vosaltres ha d'ocupar el lloc del més jove, i el qui mana, el lloc del qui serveix. 27 Perquè, ¿qui és més important, el qui seu a taula o el qui serveix? ¿No ho és el qui seu a taula? Doncs jo, enmig de vosaltres, som com el qui serveix. (22, 26-27)

... i capgiren el camp de les invitacions:

+ llavors Jesús pronuncia una nova sentència, paral·lela a la primera. Aquesta no fa referència als convidats, sinó al que convida: «*Quan fas un dinar o un sopar...* I sempre per convidar, en nom de la novetat del Regne, a un comportament invers del que és espontàniament el nostre.

Instintivament, convidam aquells amb qui esteim units d'alguna manera amb lligams humans: parentesc, amistat, afinitat espiritual, filosòfic o altres; aquests mateixos ens convidaran al seu torn per educació. Al contrari, ens cal, seguint la crida de Jesús, obrir la nostra taula a aquells que són incapaços de retornar-nos-ho: els pobres, els marginats, els exclosos. Perquè? Perquè és així mateix com Déu es comporta, ell que té un amor de predilecció pels petits i els humils i que convida al seu banquet *pobres, invàlids, coixos i cecs*, aquells que precisament, les prescripcions legals exclouïen de la litúrgia del Temple (2Sam, 5, 8 i Lev 21, 18).

Recollint aquestes paraules del Senyor, Lluc recorda als seus germans cristians – als d'ahir i als d'avui- amb quin esperit han de celebrar la Fracció del Pa en el Dia del Senyor: tal com Jesús, que ha volgut ser enmig dels seus, en el lloc de qui serveix (22, 24-27). El Sopar del Senyor prohibeix les discussions, les baralles de prioritat, de primacia . Exigeix que un es posi al servei un dels altres (cf 1Cor, 11, 17-22. 33-34).